

**Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om
ändring av 8 och 10 §§ lagen om tillsynen över arbetarskyddet och
om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden ändras så att det är möjligt att på lokal nivå med så lämpliga metoder som möjligt komma överens om formerna för och medverkan i arbetarskyddssamarbetet. Även i fråga om lokala avtal skall samarbetet inom arbetarskyddet leda till ett resultat på minst samma nivå som samarbetet direkt enligt lag eller arbetsmarknadens cen-

tralorganisationers arbetarskyddsavtalen. Dessutom föreslås att det även på andra arbetsplatser än arbetsplatser inom den offentliga sektorn kan avtalas om vilka som vid val av arbetarskyddsfullmäktig och vicefullmäktige hör till arbetstagarna och vilka som hör till arbetstägarna i funktionärsställning.

Lagen avses träda i kraft så snart den har antagits och blivit stadfäst.

MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Lagstiftning och centralorganisationernas avtal

Allmänt

Samarbetet mellan arbetsgivare och arbetstagare på arbetsplatserna har utformats enligt två olika mönster. Å ena sidan består samarbetet av arbetarskyddssamarbete i enlighet med lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden (131/73), nedan tillsynslagen. Å andra sidan grundar sig samarbetet mellan arbetsgivare och arbetstagare på lagen om samarbete inom företag (725/78), nedan samarbetslagen. Även med stöd av annan lagstiftning förpliktas parterna i ett arbetsförhållande till samarbete för att främja arbetarskyddet. Dessutom har genom avtal mellan centralorganisationerna överenskommit om både arbetarskyddsverksamhet och samarbete inom företag.

Lagstiftning

Enligt 32 § 3 mom. (1190/90) lagen om arbetsavtal förpliktas arbetsgivaren och arbetstagaren allmänt till samarbete beträffande arbetarskyddet. Lagen om skydd i arbete (299/58) innehåller också ett allmänt stadgande om arbetarskyddssamarbete. I lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden, dvs. tillsynslagen stadgas om samarbetet mellan arbetsgivare och arbetstagare i angelägenheter som rör arbetarskyddet. Lagens 2 kap. innehåller stadganden om samarbetsorganen och deras uppgifter. Lagen om företagshälsovård (743/78) förpliktar arbetsgivaren att behandla vissa centrala frågor i anslutning till genomförandet av företagshälsovården i en arbetarskyddskommission som avses i lagen om tillsynen över arbetarskyddet eller om en sådan inte finns, tillsammans med arbetarskyddsfullmäktigen. Dessutom omfattas samarbetet av lagen om samarbete inom företag, dvs. samarbetslagen, lagen om samarbete

inom statens ämbetsverk och inrättningar (651/88) samt lagen om personalrepresentation i företagens förvaltning (725/90).

Avtal

Arbetsmarknadens centralorganisationer har ingått flera avtal som har som syfte att bl.a. främja samarbetet mellan arbetsgivare och arbetstagare. Bland dessa kan nämnas det år 1990 reviderade förtroendemannaavtalet mellan Arbetsgivarnas i Finland Centralförbund (AFC) och Finlands Fackförbunds Centralorganisation (FFC), det år 1990 ingångna avtalet om arbetarskyddssamarbete på arbetsplatserna mellan AFC, FFC och Finlands Tekniska Funktionärsorganisationers Centralförbund (FTFC), det år 1989 ingångna avtalet om främjande av samarbetet och informationsverksamheten i företagen mellan ovan nämnda organisationer samt Tjänstemannaorganisationernas Centralförbund TOC och Akava/Förhandlingsdelegationen för Högre Tjänstemän FHT, det år 1990 ingångna samarbetsavtalet mellan Affärsarbetsgivarnas Centralförbund (AAC), FFC, FTFC och Akava/FHT, det år 1987 ingångna avtalet för produktivitets- och teknologit utveckling mellan AFC och FTFC samt det år 1990 reviderade avtalet om arbetarskyddssamarbete i kontor mellan AFC, FTFC och TOC/Finska Industritjänstemannaförbundet FiF.

Finansministeriet och de centralorganisationer som representerar statens anställda har ingått ett förtroendemannaavtal (1991), ett samarbetsavtal för statens arbetarskydd (1991) och ett avtal om samarbete inom statens ämbetsverk och inrättningar (1991). År 1991 ingicks dessutom ett särskilt tjänstekollektivavtal och kollektivavtalsprotokoll om ställning och rättigheter för arbetarskyddsfullmäktig och skyddsombud. Inom kommunalförvaltningen har man överenskommit om arbetarskyddssamarbete genom arbetarskyddsavtalet för den kommunala sektorn. Beträffande det övriga samarbetet trädde ett allmänt avtal om samarbetsförfarande i kraft den 1 september 1993, vilket ersätter den arbetsplatsdemokrati som stöder sig på rekommendationer. Inom den evangelisk-lutherska kyrkans avtalssektor har man överenskommit om samarbete mellan arbetsgivare och arbetstagare genom ett förtroen-

demannaavtal, ett avtal om samarbete i arbetarskyddsfrågor samt ett rekommendationsavtal om arbetsplatsdemokrati.

1.2. Samarbete enligt EG-direktiven

De centrala bestämmelserna om förpliktelse till samarbete mellan arbetsgivare och arbetstagare ingår i EG-rådets direktiv från 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet (89/391/EEG), nedan ramdirektivet om arbetsmiljön. Direktivet och de särdirektiv som utfärdats med stöd av detta innehåller dels allmänna principer för att förebygga yrkesbetingade risker, för arbetarskydd, för att eliminera riskfaktorer och faktorer som kan förorsaka olycksfall, för information, samråd, avvägd medverkan samt utbildning av arbetstagarna och deras representanter, dels allmänna riktlinjer för genomförandet av dessa principer. Formerna för medverkan kan bestämmas i enlighet med nationell lagstiftning och praxis.

Införandet av ramdirektivet om arbetsmiljön har förutsatt vissa ändringar i vår lagstiftning. Dessa har gjorts genom ändringar av lagen om skydd i arbete och lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden (144 och 145/93), som trädde i kraft vid ingången av år 1994.

1.3. Bedömning av nuläget

Varje arbetsplats (arbetsställe) skall ha en arbetarskyddschef. Arbetsplatser med minst 10 arbetstagare skall utse en arbetarskyddsfullmäktig. Antalet arbetsplatser av detta slag uppgår till ca 30 000, dvs. 15 % av alla arbetsplatser. Med hänsyn till arbetsplatsens storlek skall arbetsplatser med minst 20 arbetstagare, dvs. cirka 15 000 arbetsplatser eller 8 % av alla arbetsplatser, utse en arbetarskyddskommission. Företag av denna storlek sysselsätter drygt en miljon arbetstagare. Arbetarskyddscentralen, som är arbetsmarknadsorganisationernas centrala samarbetsorgan inom arbetarskyddet, och statskontoret för register över samarbetspersonalen inom arbetarskyddet. Vid utgången av år 1993 upptogs i Arbetarskyddscentralens register 58 612 personer som är verksamma inom sådant arbetar-

skyddssamarbete som förutsätts i lagen. Motvarande siffra i statskontorets register var 5 768. Dessutom upptog Arbetarskyddscentrals register 7 705 och statens register 822 skyddsombud som valts i enlighet med arbetarskyddsavtalen.

Regleringen av arbetarskyddssamarbetet har pågått redan i ca tjugo år och regleringen enligt samarbetslagen i ca femton år. Under denna tid har arbetsplatsförhållandena förändrats, planeringen av arbetet och arbetsmiljön utvecklats och det psykiska arbetarskyddet betonats. Samtidigt har arbetarskyddet och andra frågor i anslutning till arbetsmiljön närmast sig varandra. Organisationsformer som på sin tid ansågs vara bra lämpar sig inte längre så väl för alla arbetsplatser.

Ställningen för personer som arbetar med olika uppgifter inom linjeorganisationen och arbetarskyddsorganisationen har i praktiken varit oklar. De sistnämnda anses vara ansvariga för de förstnämndas uppgifter. Då linjeorganisationen och arbetarskyddsorganisationen verkar skilt från varandra kan det medföra att bra planer och beslut ändå inte blir verkställda. Ett exempel på de rådande oklarheterna i fråga om olika personens ställning inom arbetarskyddet är ställningstaganden enligt vilka arbetarskyddschefen, arbetarskyddsfullmäktigen och arbetarskyddskommissionen bör ha en mera direkt påverkningsmöjlighet än för närvarande i fråga om genomförandet av arbetarskyddet på arbetsplatsen, även om arbetarskyddsfullmäktigen redan nu kan avbryta ett arbete som medför direkt fara eller som är särskilt riskfyllt. Enligt lagen tilldelas samarbetsorganisationerna olika enskilda uppgifter. Uppgifterna är dock besvärliga att begränsa. T.ex. frågan om i hur hög grad samarbetsorganen skall delta i planeringen samt i vilket skede av planeringen, utvecklingen eller genomförandet ett visst ärende skall behandlas av samarbetsorganen är öppen för olika tolkningar. Om samarbetet inleddes tidigare än planerat så att det sker på en nivå som motsvarar de praktiska behoven kan det förutsätta att det nuvarande, ofta så stela mötesförfarandet frångås och att man övergår till andra arbetsformer, t.ex. olika projekt- och kvalitetscirklar. Sakkunskapen inom företagshälsovården utnyttjas inte alltid i tillräckligt hög grad till att påverka arbetarskyddsförhållandena. Om sakkunskapen inom företagshälsovården tydligare än hittills kopplades samman med arbetarskyddssamarbetet, skulle den

kunna tillämpas i större utsträckning särskilt när man önskar effektivisera verksamhet som avser att bevara arbetsförmågan.

På arbetsplatser där såväl tillsynslagen som samarbetslagen skall tillämpas kan det finnas både en arbetarskyddskommission och en samarbetsdelegation. Det har ibland ansetts vara onödigt att det finns två representativa organ. Sålunda har arbetsmarknadsorganisationerna avtalat om möjligheten att på lokal nivå komma överens om en ändamålsenlig samarbetsform som också beaktar de rådande förhållandena. Om det inte avtalas om någon annan samarbetsform tillsätter man en arbetarskyddskommission.

Det arbete som en arbetarskyddskommission utför har ofta betraktats endast som formellt. Detta har å ena sidan ansetts bero på att kommissionen endast förfogar över bristfälliga befogenheter. Å andra sidan har detta ansetts vara en från det praktiska livet härledd motivering för att kommissionerna skall slopas. Trots misstankarna beträffande arbetarskyddskommissionernas effektivitet och ändamålsenlighet har det ansetts vara onödigt och menligt att upphäva stadgandet om arbetarskyddskommissionen eftersom detta på vissa arbetsplatser kunde leda till att samarbetet mellan även andra samarbetsorgan än arbetarskyddschefen och arbetarskyddsfullmäktigen upphör.

Kommissionen för effektivisering av arbetarskyddssamarbetet på arbetsplatser ansåg i sitt betänkande (kommitébetänkande 1990:39) det vara viktigt att i samband med avgörandena i fråga om möjligheterna att utveckla arbetarskyddssamarbetet betona arbetsgivarens förpliktelser att fortgående kontrollera arbetsmiljön och att planera arbetsmiljön och arbetet samt vissa andra nya förpliktelser. Förpliktelserna ingick i en ändring av lagen om skydd i arbete som trädde i kraft den 1 september 1988. Enligt kommissionen utgör bristen på planering samt avsaknaden av mål ett av de centrala problemen inom det arbetarskyddssamarbete som behövs för att främja arbetarskyddet.

Ett sådant förfarande, där det alltid skilt i samband med varje val avgörs om funktionärerna skall välja en egen arbetarskyddsfullmäktig, har särskilt på de kommunala arbetsplatserna ansetts som ett missförhållande. Sålunda har det föreslagits att det skall bli möjligt att t.ex. i arbetarskyddsavtalet arbetsplatsvis eller t.o.m. kommunvis avtala om saken för en

längre period. För närvarande kan beslutet fattas enbart av funktionärerna. Ett avtal om saken kunde vara ändamålsenligt i synnerhet då den tekniska utvecklingen och de förändrade arbetsmetoderna i praktiken har lett till att gränsen mellan arbetstagare och funktionärer har blivit diffus.

Kommissionen för effektivisering av arbetarskyddssamarbetet på arbetsplatser önskade förtydliga stadgandena och bestämmelserna om när arbetarskyddsfullmäktigens och förtroendemannens uppgifter kan skötas av en och samma person. Kommissionen konstaterade att ett arrangemang av detta slag kan anses vara ett mycket praktiskt sätt att effektivisera skötseln av uppgifter på arbetsplatserna och att det kan medföra att det blir lättare att förena dylika uppgifter i sådana fall då det finns förutsättningar för och behov av detta på arbetsplatsen. Enligt förslaget förutsätts dock att samma person väljs särskilt för de båda uppgifterna.

2. Propositionens mål och föreslagna ändringar

Sätten att ordna det ändamålsenligaste samarbetet kan variera inom olika branscher och på olika arbetsplatser. Också på samma arbetsplats kan det finnas behov av olika procedurer vid olika enheter. Det kan också finnas behov av att behandla olika slags frågor på olika nivåer. Sålunda kunde t.ex. planeringen av den utveckling som berör ett helt företag eller en hel inrättning ske på ett annat sätt än behandlingen av ett ärende som gäller en enskild enhet eller en enskild plats där arbete utförs.

Som exempel på olika samarbetsformer kan nämnas diskussioner mellan ledningen för enheterna och ledningsgrupperna samt arbetarskyddsfullmäktige redan i ett tidigt skede när olika saker planeras, kvalitetscirklar som grundas kring vissa bestämda frågor och arbetarskyddsfullmäktigens och arbetarskyddschefens deltagande i olika utvecklings- och planeringsprojekt. Det kan finnas flera kvalitetscirklar samtidigt och var och en av dem sammankommer så länge ärendet i fråga kräver det.

Med tanke på ett resultatrikt samarbete är det viktigt att samarbetet på en arbetsplats kan ordnas så effektivt och ändamålsenligt som möjligt med beaktande av förhållandena på arbetsplatsen. Därför är det nödvändigt att avtal om formerna för och sättet att delta i

arbetarskyddssamarbetet kan ingås lokalt på ett sätt som är det lämpligast möjliga. Av dessa orsaker föreslås det att tillsynslagen ändras så att ovan beskrivna avtalsförfarande blir möjligt. Det är dock viktigt att arbetarskyddssamarbetet också genom avtal som ingås lokalt leder till åtminstone ett lika gott resultat som genom iakttagande av förfaringsätten enligt lagen eller arbetarskyddsavtal. Därför skall det inte kunna avtalas om arbetstagarnas skyldigheter och rättigheter att välja arbetarskyddsfullmäktig och inte heller om arbetarskyddsfullmäktigens rättigheter och skyldigheter.

Arbetets karaktär och arbetsuppgifterna har förändrats inom många branscher efter det att tillsynslagen stiftades. Detta bör beaktas också inom arbetarskyddssamarbetet. Det föreslås därför att det också på andra arbetsplatser än de som hör till den offentliga sektorn skall vara möjligt att avtala om vilka som anses höra till arbetstagarna och vilka till funktionärerna.

Arbetstagarna kan välja en och samma person till arbetarskyddsfullmäktig och förtroendeman. Ett sådant arrangemang kan ofta vara ett ändamålsenligt och effektivt sätt att sköta dessa uppgifter. Det är skäl att framhäva och främja möjligheten att förena dessa uppgifter, om det finns behov av och förutsättningar för det på arbetsplatsen. Frågan om förfarandet är användbart i allmänhet borde oftare än nu övervägas på arbetsplatserna. För att de ändamålsenliga sätten att ordna samarbetet oftare skall kunna tas upp till diskussion på arbetsplatserna och för att de uppgifter som ankommer på arbetstagarnas representanter och som överlappar varandra skall minska, föreslås att till tillsynslagen fogas ett stadgande om möjligheten att förena skötseln av arbetarskyddsfullmäktigens och förtroendemannens uppgifter.

3. Propositionens verkningar

Propositionen har inga direkta ekonomiska verkningar. Eftersom avsikten med ett effektivare arbetarskyddssamarbete samtidigt är att förbättra hälsan och säkerheten, kan de förbättrade arbetsförhållandena eventuellt leda till ekonomiska verkningar i form av minskade sjukdoms- och olycksfallskostnader samt bättre produktivitet.

Propositionen har inte heller några direkta verkningar i fråga om organisationsstrukturen

och antalet anställda. Det skall vara möjligt att öka eller minska antalet organisationer och också att minska eller förstora samarbetsorganisationerna i enlighet med behoven på varje enskild arbetsplats. De föreslagna ändringarna leder närmast till en effektivare verksamhet. Avsikten med propositionen är att förbättra genomförandet av arbetarskyddssamarbetet på arbetsplatserna.

Propositionen kan eventuellt ha verkningar på livsmiljön, men dessa verkningar är indirekta.

4. Beredningen av propositionen

Kommissionen för effektivisering av arbetarskyddssamarbetet behandlade frågan om en effektivisering av det samarbete som tjänar det praktiska samarbetet på arbetsplatserna. Arbetsmiljökommittén fäste i sitt betänkande (komm.bet. 1991:37) uppmärksamhet vid en effektivisering av systemen för medbestämmande och en förbättring av de anställdas direkta påverkningsmöjligheter. I delbetänkande II av

kommittén för utvecklande av arbetsmarknads-mekanismerna (kommittébetänkande 1993:11) togs anknytningspunkterna mellan arbetarskyddet och annat samarbete upp.

Med anledning av de åtgärder som arbetsmiljökommittén föreslog tillsatte arbetsministeriet den 4 mars 1993 en arbetsgrupp, som fick i uppdrag att utreda i vilken mån arbetarskyddssamarbetet enligt lagen om tillsynen över arbetarskyddet och samarbetet enligt lagen om samarbete inom företag omfattar uppgifter som överlappar varandra, att utreda möjligheten att precisera och utveckla nämnda samarbetsorganisationers ömsesidiga uppgifter och möjligheterna att utveckla arbetarskyddssamarbetet samt att på basis av sina utredningar framlägga förslag till de stadganden och föreskrifter som eventuellt behövs. De centrala arbetsmarknadsorganisationerna var representerade i arbetsgruppen. Regeringens proposition grundar sig på arbetsgruppens enhälliga promemoria (Yhteistoimintatyöryhmän muistio, arbetsförvaltningens publikation Nr 41, arbetsministeriet, Tammerfors 1993).

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslaget

8 §. Syftet med lagförslaget 8 § 4 mom. är att effektivisera samarbetet mellan arbetsgivare och arbetstagare. Avsikten med förslaget är därför att samarbetet på en arbetsplats (ett arbetsställe) skall kunna ordnas så bra som möjligt på ett sätt som lämpar sig för förhållandena på arbetsplatsen. Om formerna för samarbetet och samarbetsprocedurerna skall kunna överenskommas på arbetsplatsen och de skall kunna utvecklas på ett smidigt sätt efter behov. De föreslagna procedurerna underlättar arbetarskyddssamarbetet närmast vid små och medelstora företag. Avsikten med förslaget är inte att ändra de stadganden som gäller arbetarskyddschefer och arbetarskyddsfullmäktige.

De samarbetsarrangemang om vilka avtalas på en arbetsplats kan komplettera arrangemangen enligt lag eller kollektivavtal eller också kan dessa ersättas med avtalade procedurer. Av de avtal som ingås på en arbetsplats

förutsätts alltid att arbetstagarna åtminstone skall ha lika stora möjligheter att behandla de frågor som gäller arbetarskyddet på arbetsplatsen som de skulle ha inom det samarbete som ordnas enligt lagstadgade procedurer. Eftersom avsikten med ett sådant avtal är att effektivisera arbetarskyddssamarbetet, kan avtal inte ingås om slopande av samarbetet och inte heller om sådant samarbete där arbetstagarnas möjligheter att delta är sämre än de skulle vara på arbetsplatsen i fråga utan särskilt avtal.

De särskilda samarbetsarrangemang på en arbetsplats som föreslås här baserar sig inte på arbetsavtal eller avtal som kan jämföras med kollektivavtal. Vid dessa arrangemang är det fråga om att uppnå tillräckligt samförstånd. I detta fall anses samförstånd ha uppnåtts, då arbetsgivaren å ena sidan och majoriteten av såväl arbetstagarna som funktionärerna å andra sidan har godkänt arrangemanget.

Eftersom överenskommelsen mellan arbetsgivaren och personalen om samarbetsförandet

på en arbetsplats kan utformas rätt fritt, är det viktigt att det inte uppstår oklarheter om innehållet i överenskommelsen. Därför skall arbetsgivaren på begäran anteckna resultatet av förhandlingarna i det protokoll som uppgjorts över dem. Protokollet skall undertecknas av representanter för parterna. Arbetsgivaren skall skriftligen informera personalen på arbetsplatsen om de arrangemang som vidtagits.

För att samarbetsförfarandet skall kunna utvecklas på ett ändamålsenligt sätt enligt behoven på arbetsplatsen, vilka eventuellt kan förändras, bör överenskommelsen om formerna för samarbetet på en arbetsplats begränsas till en viss tid. Om avtalet alltid ingås för en viss tid, måste det med vissa tidsintervaller på arbetsplatsen övervägas vilka samarbetsformer som är de ändamålsenligaste. Då dessa frågor behandlas med jämna mellanrum, kan det förhindras att oändamålsenliga samarbetsformer får fotfäste. Om den procedur som har tillämpats visar sig fungera, kan det avtalas om att förfarandet skall fortgå.

Den tid som samarbetsarrangemanget på en arbetsplats skall gälla kan lämpligast kopplas till arbetarskyddsfullmäktigens mandattid. Arbetarskyddsfullmäktigens mandattid omfattar en så lång tid att det under den tiden redan kan konstateras om arrangemanget fungerar. Då arbetarskyddsfullmäktigens nya mandattid börjar är det lämpligt att göra nödvändiga ändringar i samarbetsförfarandet. Ändringar skall vid behov kunna göras också under pågående mandattid. De avtalade arrangemangen skall dock alltid gälla endast under fullmäktigens mandattid, om det inte särskilt avtalas om att de skall fortgå.

På arbetsplatserna inom den offentliga för-

valtningen kan det avtalas om vilka som vid val av arbetarskyddsfullmäktig och vicefullmäktige hör till arbetstagarna och vilka som hör till funktionärerna. På grund av de förändringar som har skett och fortfarande sker i arbetet är möjligheten att kunna avtala om till vilken personalgrupp en anställd hör lika viktig på arbetsplatser inom den privata sektorn som på arbetsplatser inom den offentliga sektorn. Det föreslås därför att sådana avtal skall kunna ingås på alla arbetsplatser. Stadganden om detta ingår i det föreslagna 5 mom., som motsvarar nuvarande 4 mom.

10 §. Arbetstagarna kan redan enligt gällande lag välja en och samma person till arbetarskyddsfullmäktig och förtroendeman. Detta förutsätter att personen i fråga utses särskilt för vardera uppgiften. För att möjligheten att förena dessa uppgifter oftare skall kunna tas upp till diskussion på arbetsplatserna och de ändamålsenliga sätten att ordna samarbetet bedömas också från denna synvinkel, bör ett stadgande om detta ingå i lagen. Genom ändringen påverkas inte arbetstagarnas valmöjligheter eller möjligheter att särskilt välja en arbetarskyddsfullmäktig och en förtroendeman.

2. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av 8 och 10 §§ lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 16 februari 1973 om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden (131/73) 8 § 4 mom. och 10 § 4 mom., av dessa lagrum 8 § 4 mom., sådant det lyder i lag av den 17 december 1993 (1185/93), samt

fogas till 8 §, sådan den lyder delvis ändrad genom nämnda lag av den 17 december 1993, ett nytt 5 mom. som följer:

8 §

Med avvikelse från vad som stadgas ovan kan arbetsgivaren och arbetstagarna eller deras representanter överenskomma om att samarbetet enligt detta kapitel skall ordnas på något annat sätt som bättre lämpar sig för förhållandena på arbetsstället, förutsatt att arbetstagarna också på detta sätt har åtminstone lika stora möjligheter att behandla de frågor som gäller arbetarskyddet på arbetsstället som vid samarbete som ordnas enligt denna lag. Om ett sådant arrangemang kan per gång överenskommas för högst den tid för vilken arbetsställets arbetarskyddsfullmäktig har utsetts eller utses. Arbetsgivaren skall på begäran anteckna resultatet av förhandlingarna om ordnande av samarbetet i det protokoll som uppgjorts över förhandlingarna och som parternas representanter undertecknar. Arbetsgivaren skall skriftligen informera personalen på arbetsstället om de arrangemang som vidtagits.

I avtalet får undantag dock inte göras från

10 och 11 §§. Det kan dock avtalas om vilka som vid val av arbetarskyddsfullmäktig och vicefullmäktige hör till arbetstagarna och vilka som hör till arbetstagarna i funktionärsställning. En myndighet som avses i 3 mom., kommunala arbetsmarknadsverket eller den evangelisk-lutherska kyrkans avtalsdelegation har dessutom rätt att komma överens om en verksamhetsperiod för arbetarskyddsfullmäktigen och vicefullmäktige som är högst fyra år.

10 §

Har för ett arbetsställe valts en förtroendeman enligt 53 § 1 mom. lagen om arbetsavtal (320/70), företräder arbetarskyddsfullmäktigen arbetstagarna endast i angelägenheter som gäller säkerhet och hälsa i arbetet, om inte samma person har utsetts att vara verksam i båda uppgifterna.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Helsingfors den 22 april 1994

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Arbetsminister *Ilkka Kanerva*

Lag

om ändring av 8 och 10 §§ lagen om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 16 februari 1973 om tillsynen över arbetarskyddet och om sökande av ändring i arbetarskyddsärenden (131/73) 8 § 4 mom. och 10 § 4 mom., av dessa lagrum 8 § 4 mom., sådant det lyder i lag av den 17 december 1993 (1185/93), samt

fogas till 8 §, sådan den lyder delvis ändrad genom nämnda lag av den 17 december 1993, ett nytt 5 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §

I avtalet får undantag dock inte göras från 10 och 11 §§. En myndighet som avses i 3 mom., kommunala arbetsmarknadsverket eller den evangelisk-lutherska kyrkans avtalsdelegation har likväl rätt att komma överens om en verksamhetsperiod för arbetarskyddsfullmäktigen och vicefullmäktige som är högst fyra år. *Likaså kan det avtalas om vilka som vid val av arbetarskyddsfullmäktig och vicefullmäktige hör till arbetstagarna och vilka som hör till arbets-*

Med avvikelse från vad som stadgas ovan kan arbetsgivaren och arbetstagarna eller deras representanter överenskomma om att samarbetet enligt detta kapitel skall ordnas på något annat sätt som bättre lämpar sig för förhållandena på arbetsstället, förutsatt att arbetstagarna också på detta sätt har åtminstone lika stora möjligheter att behandla de frågor som gäller arbetarskyddet på arbetsstället som vid samarbete som ordnas enligt denna lag. Om ett sådant arrangemang kan per gång överenskommas för högst den tid för vilken arbetsställets arbetarskyddsfullmäktig har utsetts eller utses. Arbetsgivaren skall på begäran anteckna resultatet av förhandlingarna om ordnande av samarbetet i det protokoll som uppgjorts över förhandlingarna och som parternas representanter undertecknar. Arbetsgivaren skall skriftligen informera personalen på arbetsstället om de arrangemang som vidtagits.

I avtalet får undantag dock inte göras från 10 och 11 §§. Det kan dock avtalas om vilka som vid val av arbetarskyddsfullmäktig och vicefullmäktige hör till arbetstagarna och vilka som hör till arbetstagarna i funktionärsställning. En myndighet som avses i 3 mom., kommunala arbetsmarknadsverket eller den evangelisk-lutherska kyrkans avtalsdelegation har dessutom rätt att komma överens om en verksamhetsperiod för arbetarskyddsfullmäktigen och vicefullmäktige som är högst fyra år.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

10 §

Har för arbetsställe valts i 53 § 1 mom. lagen den 30 april 1970 om arbetsavtal (320/70) avsedd förtroendeman, företräder arbetarskyddsfullmäktigen arbetstagarna endast i angelägenheter, som rör arbetets säkerhet och hälsosamhet.

Har för ett arbetsställe valts en förtroendeman enligt 53 § 1 mom. lagen om arbetsavtal (320/70), företräder arbetarskyddsfullmäktigen arbetstagarna endast i angelägenheter som gäller säkerhet och hälsa i arbetet, om inte samma person har utsetts att vara verksam i båda uppgifterna.

Denna lag träder i kraft den
199 .
